

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: SØRGE-DIGT OVER FRUE RAHBEK (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "SØRGE-DIGT OVER FRUE RAHBEK (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid56130/facsimile.pdf>
(tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Sørge-Digt over Frue Rahbek

(1768)

O! Viisdoms Dyb! hvori Cheruber svimle,
O Veil! hvis Maal kun den Alviise veed,
Og Du, o Skræk for alle skabte Himle!
Du aldrig skaanende Retfærdighed!
Tør Støvet Broder med et dristigt Øie
See op mod Lyset? – Tør han see sin Gud?
Og tør vel Leeret trætte med den Høie,
Og spørge ham om Aarsag til hans Bud?
Ja Lys! som Englers Øine neppe taaler,
Lad min forvovne Siel beskue Dig; –
Thi bittere Taarer brække Dine Straaler,
Og Dødens Skygger gjør Dig taalelig;
Min Aand er knust – det bange Hierte banker,
Og hver en Nerve føler Vredens Dom.
Hvor skal jeg da henvende mine Tanker,
Om ei til ham, hvorfra min Smerte kom?
Tiel kjaelne Harpe! thi min Aand vil høre
Den Røst, som Himle flye, og Dommens Røst,
Hans Torden være lidlig i mit Øre!
Og Verdenser skal falde mig til Trøst; –
Hist, hvor Chiddekel nød mod Træet strømmer,
Derhen, min Aand! at høre Skræk og Død;
At Naaden tordner, og at Gud forlømmer; –
Hør der! og kald det Lindring i Din Nød. –
Døel Mand! saa sagde han, som skabte Jorden,
Og al Din Afkom smulre bort i Støv.
Da bad Naturen mod den strænge Torden;
Men ingen hørte – Naaden selv var døv. –
En evig Lov gik ud fra Dommens Troner,
Som selv Al-Godhed ei kan slette ud –
Hvorfor det største Offer ei forsoner,
Som dræber Alt, endog hver Jordens Gud.
Forgiæves spreller Du mod Dødens Smerte,
Og krymper Dig, naar Du skal klædes af.

O Mand! som giemmer Herren i Dit Hierte –
Og Du! skal døe, og giemmes i en Grav.
Forgiæves byder Croesus Millioner;
I Guld nedgravet er hans Kiød kun Høe;
Selv Jordens Guder paa de største Troner
Er Adams Slægt, og fødes for at døe. –
Forgiæves skinne jordiske Gudinder,
Som Stierner; thi og de skal slukkes ud,
Det er kun Væirlys, sorta i Hast forsvinder,
Og hendes Døttre, som fortørnte Gud;
Forgiæves stoler hiin paa sine Kræfter;
Forgiæves denne paa de unge Aar;
Det er ei Ting, som Døden spørger efter,
De ere Støv, og Støv er det, den slaaer.
Kan Dyder da? kan Millioner Taarer?
Kan Guld og Rang og Ungdom ei befrie?
Hvi sukker da formastelige Daarer
Mod Himmelen? og hvad begræde vi?
Vi vil – men flyder! flyder Taare-Floder?
Ak usle Trøst! som kom af andres Nød;
Høit vil jeg græde – Ak! hun var min Moder,
Hun var det – Himmell! og nu er hun død.
Men tænk ei, Jord! at jeg alleene taber,
Og Du! som elsker Dyd, og Du! har tabt:
Til Ziir for Dig, til Ære for sin Skaber,
Til Dyden og til Døden var hun skabt.
Blodtørstige Tyrann! Dit skumle Øie
Saac ei paa Rosen, da Du slog den om.
Ung var hun, yndig, elsket af den Høie,
Sin Næstes Fryd, sin Skabers Helligdom.
Hun faldt! Hvi gik ei Solen her tilbage?
Hvi frelstes hun ei nogle Aar endnu?
Høit vil vi græde – billig er vor Klage.
Hvor haardt! hvor haardt! o Herre! straffer Du;
Og Du! som nu har tabt Dit halve Hierte;
Foren Dit Suk med mit, opløft Din Røst! –
Hør den, o Jord! o Himmell! hør vor Smerte!

Du sendte Sorgen, send os nu Din Trøst. --
Hvo førte mig til Trøstens sande Kilde?
Og hvilken salig Aand erindrer mig,
At den Alviise aldrig handler ilde,
Og at min Klage var formastelig?
Skal jeg uskiønsom knurre mod din Glæde?
O Salige! og sørg, naar Du leer? --
I stille Skygger sagte vil jeg græde; --
Og fælde Taarer, som Du ikke ser:
Thi var ei Himmelen Din rette Boelig?
Og hvem belønner Dyden, meer end Gud?
Der lever Du ufristet, glad og rolig,
Og Engle kalde Dig Din Skabers Brud.
Du er lykkelig -- Vi, som blev tilbage,
Kuns vi har tabt ved Din Lyksalighed;
Tilgiv os da; tilgiv os denne Klage;
Og om vi længes efter samme Sted.

Et Glimt fra Tiden ind i Evigheden ved
Frue Geheimeraadinde von Schulins Hvilested,
den 18 Junii 1770

O Nat, da ey et Gran gav Gjenskin af den Høje!
Da Godhed ey fandt Støv at hvile ved! --
O Svælg af Lys, da Herrens Øye
Kun mødte sig i bundløs Evighed!

Ufatteligt! -- og Vi! -- -- Hvad var vi, før Alfader
Udstrøede Verdens Sæd -- en Haandfuld Gran
Indsprengt med glimrende Monader --
I dette Svælg, der var saa stort, som han? --

Nu svævede hans Aand -- nu tålte Magtens Stemmer,
Og Soefe Kredse viklede sig ud --